

[Pürschel.]

Behandling, og derved har de paa en ulykkelig Maade medvirket til Afgørelser, der ofte er i Strid med Folkets Retsbevidsthed. Og endnu stærkere gør Bevægelsen sig nu gældende over for de vordende Mennesker. Der er jo en stærk Stemning for, at dette skal være fuldstændig frit, der skal ingen hemmende Foranstaltninger være, der er ikke noget med Retssikkerhed for det vordende Menneske, nej, dets Interesser og dets Retsbeskyttelse viger ganske for Hensynet til, hvad der passer Moderen. Dér er virkelig et Omraade, hvor de Folk, der i Øjeblikket kræver den effektive Retshaandhævelse, kunde sætte ind, og med Virkning sætte ind og med Grund sætte ind.

Man har ogsaa været inde paa Spørgsmaalet om Retsplejeloven. Jeg har allerede strejft det, idet jeg har nævnt Nævningedomstolene. Jo længere jeg betragter denne Institution, jo mere sikker bliver jeg paa, at den her i Landet virker til Undergravelse af den sunde Retsfølelse, at det derfor er en skadelig Institution og en Institution, som vi burde udrydde af vort Retsvæsen. Og jeg er heller ikke helt uenig med det ærede Medlem Hr. Vagn Bro, naar han taler om, at Bestemmelserne om, at man skal gøre Folk bekendt med, at de behøver ikke at svare, virker meget ejendommeligt paa Offentligheden. I England er man saaledes indstillet, at enhver Betjent, der begynder at afhøre en Mand, i lynende Fart siger: De behøver ikke at svare. Det sker, efter hvad jeg har ladet mig fortælle, meget lidt formfuldendt; men herhjemme siger man det højtideligt til Manden, naar man begynder at afhøre ham, og naar Manden kommer i Retten, siger man igen højtideligt til ham: De er vel paa det rene med, at De behøver ikke at svare.

Jeg forstaar saa godt, at det virker højst besynderligt paa Offentligheden. Der er sikkert meget i den Bevægelse, der nu gør sig gældende ude i Befolkningen, der kan sætte sig sunde og gavnlige Spor i vor Retspleje og gøre sit til, at den bliver det, som den skal være: et Værn for de svage og et Vaaben mod dem, der overtræder Loven.

Axel Dam: Da der senere i Dag eller maaske først i Morgen vil komme en beslægtet Sag til Behandling, skal jeg indskrænke mig til ved Behandlingen af denne Forespørgsel paa min Gruppens Vegne at udtale, at vi i det store og hele er tilfredsstillet med det Svar, den højtærede Justitsminister har givet paa Forespørgselen. Vi tror ikke,

at det er muligt ad Retsplejens Vej fuldstændig at forebygge Voldsforbrydelser i det nuværende Samfund; man kan jo ikke stille en Politibetjent op ved hver Dør. Men jeg vil benytte Lejligheden til at henlede Lovgavernes og Folkets Opmærksomhed paa, at det sikkert vilde være saare nyttigt og bedre, om man vendte Blikket mod de dybere liggende Aarsager til Kriminaliteten i Samfundet. Naar det er saaledes, at en Mand, der vil, ikke kan sikre sig sit Livs Ophold ved hæderligt Arbejde, hvad vi ser af de mange arbejdsløse, saa foreligger der saa mange Fristelser og Anledninger til at bryde med det Samfund, som ikke kan skaffe et Menneske hans menneskeverdige Livsvilkaar, at der var god Grund til at rette Opmærksomheden mod positive Lovforslag til Gennemførelse af social Retfærdighed. Det er vigtigere at gennemføre Retfærdighed end at nøjes med at straffe Uretten.

Holstein: Denne Forhandling er for saa vidt uden Betydning og Interesse, hvad Dødsstraffens Genindførelse angaar, som den højtærede Justitsminister jo allerede for længst i et Interview til „Berlingske Tidende“ bestemt har afvist Dødsstraffens Genindførelse i dansk Strafferet. Derimod har det Interesse kritisk at bedømme Værdien af de to Hovedmotiver, som den højtærede Minister anfører til Begrundelse for sin Afvisning. Da Ministeren ikke har anført andre Grunde, men nøjedes med at anføre to som tilstrækkelige og afgørende, vil det altsaa sige, at saafremt disse ikke kan staa for Kritik, har Ministeren overhovedet ingen saglig Betragtning fremført til Begrundelse for Afvisningen.

Ministerens ene Hovedmotiv lyder saaledes: „I et Land, hvor den kristne Religion har saa stor Betydning som i det danske Folk, bør man tage Hensyn til den Opfattelse, at Gud alene raader over Liv og Død, og at Menneskene ikke bør tage hindens Liv.“ Det fremgaar ikke klart af denne Udtalelse, om det Hensyn, der for Ministeren er det afgørende, er Hensynet til det formentlige Vælgerflertal i det danske Folk eller Hensynet til den kristne Religions Lære. Hvis det for Ministeren er afgørende, hvorledes Flertallet af det danske Folk ser paa dette strafferetlige Spørgsmaal, vil Besvarelsen heraf jo allerbedst kunne indhentes gennem en saadan Folkeafstemning, som foreslaas fra konservativ Side. Hvis derimod Justitsministeren vil paastaa, at Dødsstraffen strider mod den kristne Religions Lære og Væsen, saa vil jeg hævde, at han er fuldkommen paa